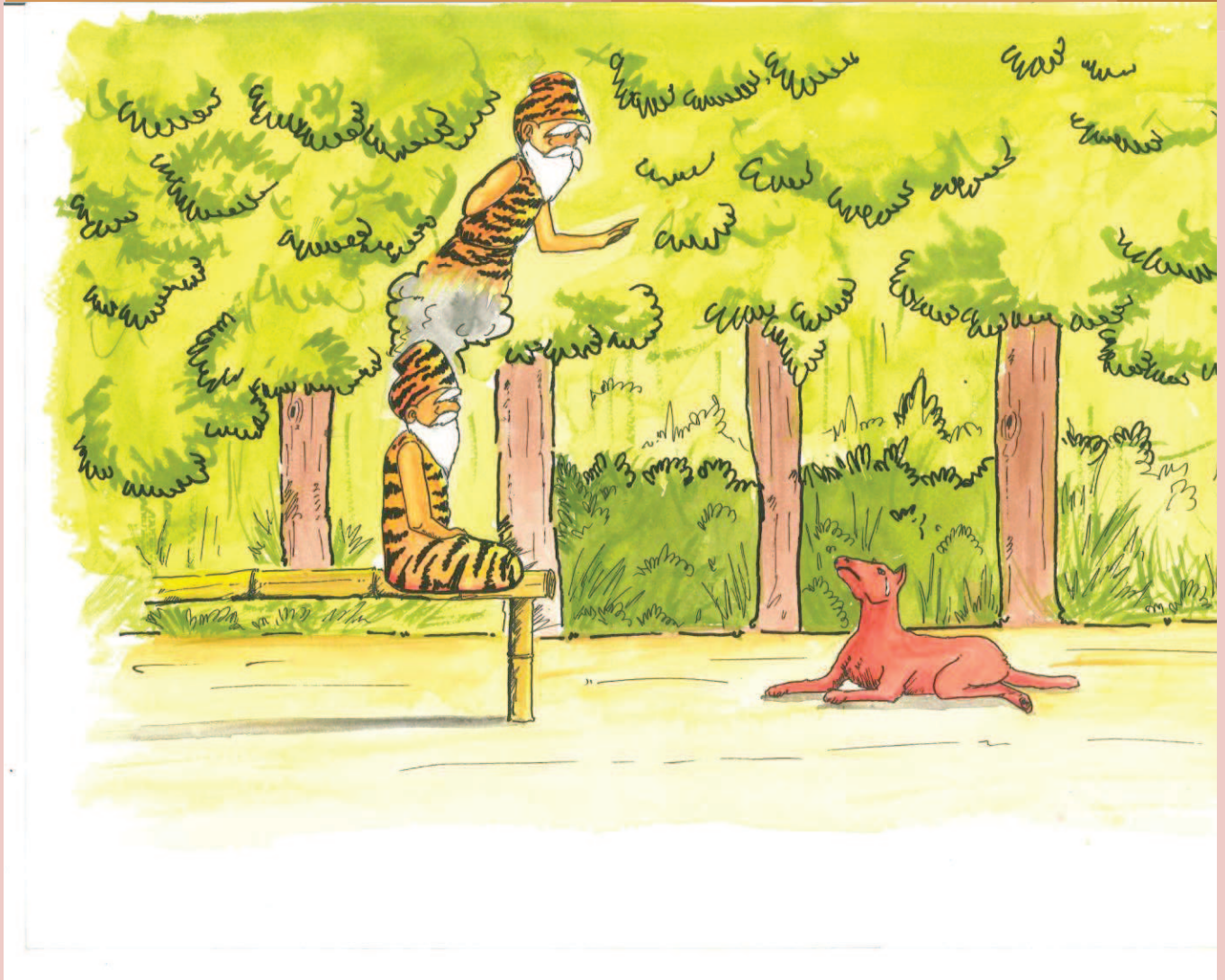

แม่หมาแดง

โดย

ละมัย ลีเผ่าพันธุ์

เรื่อง แม่หมาแดง

ย่าจะกล่าวเล่านิทานโบราณมา

มีลิตธาโคดมบรมศาสตร์
นิมิตกายหมายมาดกำบังตน
มาวันนี้ทำไมร้อนใจนัก
มองด้วยญาณตาทิพย์ เอะอะอะไรเอ๋ย

ซึ่งสามารถเหาะเหินเดินเวหน
เนรมิตคนกลายเป็นนกยังได้เลย
อยากจะพักสมาธิเสียจริงนะเจ้าเอ๋ย
เห็นเป็นแสงรุ่งพุ่งเลยลงบึงบัว

พระเดินย่องตรงไปที่สระน้อย
พระโคดมบอกพวกเจ้าไม่ต้องกลัว
ปลาตะเพียนตอบบัวบุณชริกษิเจ้าคะ
อยู่ในบัวดอกใหญ่น่ารักจัง

ฝูงปลาลอยต้อนรับสลอนหัว
ขอลถามเจ้าบัวขาวอะไรดอกใหญ่จัง
ปลาซาบะตอบว่ามีคนขัง
พระรู้ด้วยญาณว่าทุกข์ซึ่งจะถึงตัว

พระตัดใจไม่สนหันหลังกลับ
พลันยินเสียงอุแว้ ๆ แหม่นากแล้ว
พระรู้ด้วย ญาณ ต้องพานพบ
เป็นเด็กน้อยเกิดในบัวกลางพงพี

ก้าวฉับ ๆ เร็วไวใจสลัว
จะหันกลับมาทีไรทำอะไรดี
จะประสพโชคลาภมีศักดิ์ศรี
เด็กบุญมีแต่เรากรรมมาตามทัน

นมน้อยหมากเมี่ยงต้องเลี้ยงเจ้า
แม่นเอาไปเราต้องเทกล่อมตายละวา
พระนั่งนึกตรองตรึกในใจคิด
ใครจะได้รับเจ้าไปกล่อมแห่

เราจะเอาจากไหนได้ละหว่า
ทั้งผอนผ้าไม่มีจะผูกเปล
แม่นเหมือนบิดทั้งไว้คิดหันเห
คงจะเป็นเหยื่อจระเข้ในวังวน

เจ้ากบน้อยคอยเชียร์อยู่ข้างพระ
บารมีสวรรค์ฝากฝั่งนะเบื่องบน
พระอาจารย์ว่าเจ้าอย่าปากมาก
เขาต้องตีมีกนกสถินธารา

เชิญชิจ๊ะรับเขาด้วยอย่างฉน
ประทานคนแก่ท่านผู้ลิตธา
ข้าลำบากมีนมน้อยที่ไหนหว่า
แล้วตัวข้ามีอะไรให้ตีมีกน

กระจิบน้อยคอยฟังอยู่นานนัก
จึงกล่าวคำพร้าบอกพระโยคิน
ข้างอาศรมอาจารย์เฝ้าเจ้าคะ
เขาอ้วนพีมีลูกไว้เซยชม

ใจคิดรักเด็กน้อยพลอยถวิล
จะถวิลคิดทำไมเรื่องน้อยนม
แม่หมาจะช่วยไว้ได้เหมาะสม
เสียงเห่าขรมตัวเมียมีสองนาง

รับเขาไปเถิดนะเจ้าคะ
ข้าบินไปดูแล้วเป็นนวนาง
พระฤๅษีสัทธาตบะแตก
อันทุกสิ่งเรารู้ยู่ครามครัน

เห็นทารกน้อยนวนางช่างน่ารัก
พระอาจารย์ตั้งเอากลีบใหญ่บัว
คำนวณวันเดือนปีเจ้าบังเกิด
จำเราต้องเนรมิตลูกหมาน้อยเป็นนางวัล

พอถึงกุกก็ร้องเรียกหาแม่หมาเหวย
ข้าจะเสกให้งามลืออ้ออึ้ง
แต่ขอแม่มีอยู่เจ้าจงรับ
เจ้าจงเลี้ยงแบ่งนมกินกสิณธารา

แม่หมาแดงนมรับค่านับนึก
ได้บุตรน้อยแต่โตมาพระอาจารย์
พระอาจารย์ว่าน้ำใจเจ้าประเสริฐ
เจ้าจงรีบเอากลูกเจ้ามาไว ๆ

ลูกหมาน้อยตัวพีกระวีระวาด
เป็นลูกหมาดีแล้วไม่เป็นคน
วางลูกลงตรงหน้าตาคอด
เจ้าเคยวิ่งเล่นอยู่เป็นขวัญตา

หลวงตาอาจารย์เข้าฉานจิต
พอสว่างท่านเป่าเพียงด้วยเวทย์มนต์
เจ้าตัวพีหน้าตาจิ้มลิ้มนัก
แม่หมาแดงดีใจเล่าเลียพลาง

สิบห้าปีเลื่อนเวียนให้เขียนอ่าน
รุ่นกำเนิดงาม แทนฤมล
ว่าในป่าใหญ่อาศรมกุกฤๅษี
งามขนาดองค์อุมาเทวาอายุ

อาจารย์พระโปรตอย่าได้อางขนาง
แสนสำอางงามเลิศประเสริฐครัน
เอาก็เอาพวกเจ้าอย่ามาแหกตาฉัน
พระผายผันบุกกลงไปในบึงบัว

พอเจอพัคตร์เพราพริ้มชวณยัมหัว
เข้าซ่อนตัวห้องน้อยอุ้มลอยมา
แสนประเสริฐจริงหนาแม่บัวขวัญ
เล่นรับขวัญกุกมารีเกิดในบึง

เอากลูกสาวเจ้ามาเลยอย่าทำขิง
เพื่อเจ้าจะได้ฟังยามชรา
ถ้าสับปลับข้าจะสาปกลายเป็นหมา
แก่ลูกข้านางบัวเกิดกลางธาร

ตรองตริกแล้วเอ่ยถามช่วยไขชาน
ตัวข้านั้นขอรับเลี้ยงด้วยเต็มใจ
เลี้ยงไว้เถิดเจ้าแก่เฒ่าได้อาศัย
ข้าจะเป่าเพียงให้กลายเป็นคน

แต่ตัวน้องชี้ขี้ลาดฉงวยฉงน
ออกวิ่งวนแม่แดงวิ่งไล่คาบมา
นิ่งสลัดใจหายลูกกลายเป็นคน
ทั้งดีใจทั้งผวาลูกเป็นคน

เนรมิตให้มีตมัวทั่วเวหน
กลายเป็นคนงามเลิศทั้งสองนาง
ตัวน้องรักงามแท้ไม่อางขนาง
นอนแนบข้างให้นมลูกทั้งสามคน

สามสาวผ่านสิบห้าฤดูฝน
เสียงร่ำลืออ้ออลเข้าหูชาย
ว่ามีนางฟ้า นำมุ้งหมาย
น้องคนเล็กงามฉายเลิศกว่าใคร

บรรดาหนุ่มน้อยใหญ่หลงใหลนัก
มีเมียแล้วยังข่อย่ากระวนกระวาย
เมื่อก็ด่าว่าไต่บ้ำเอ้ย
เห็นสาวเป็นไม่ได้นึกคำพอง

ยังมีสามหนุ่มน้อยรูปงามนัก
จำต้องเดินทางไปยังกุฎิหลวงตา
หนุ่มน้อยคนเล็กออกความคิด
รักผู้หญิงต้องอิงผู้ใหญ่เอา

สองหนุ่มพึ่งรุ่นน้องข้องใจนัก
จะริเริ่มอย่างไรยังคงแคลง
หนุ่มน้องตอบความสองงามข้า
รู้ปฏิบัติตถาคตรู้ใจความ

ครั้งถึงจึงกราบตถาคต
ลูกหลานเดินทางมาจากเมืองไกล
พระอาจารย์สัทธาท่านดาบส
พระส่องฉานเห็นรู้ด้วยบุญญา

พระรู้สามสาวถึงคราวจะมีคู่
สองหนุ่มผู้พี่ชายดูจรจรจ์
พระจึงเอ่ยถามความจริงนัก
มาขอลูกข้าจงสัญญาให้เพิ่มพูน

อยากยลพัศตร์ลูกสาวพระลือสาย
ถึงจะแก่คงไม่สายแหมอยากลอง
ไม่เจียมเลยว่าตัวแก่มันน่าถอง
หน้าอย่างเจ้าเขาไม่มองให้เสียตา

ไม่อาจจักทนเสียลืออันหิว هوا
เพื่อมีวาสนาหุ้ชน้องคงมอเงา
เราอย่าผิดทางเดินอาจะเงา
แม่นพวกเราหลวงตาชอบคงมาแรง

เจ้างามพัศตร์จึงบ่งบอกถ้อยแถลง
เจ้าจงแจ้งมาเถิดพี่ทำตาม
เราจงทำด้วยเคารพและกล่าวถาม
แม้ท่านถามจงตอบให้ชอบใจ

น้อมประณตเล่าแจ้งแถลงไข
ขออาศัยพักนอนก่อนกราบลา
มันพูดปดมาบังหน้ากระมังหนา
อ้อมันมาขอลูกจิตผูกพัน

พินิจดูหนุ่มน้องงามคมสัน
ดูเชิงขี้้นลูกผู้ดีมีตระกูล
ข้ารู้ประจักษ์อย่าพูดให้เสียศุนย์
ลูกผู้ชายอย่าให้สูญเรื่องสัจจา

จงปฏิญาณตนห้ามทิ้งขว้าง
ลูกสาวข้าเลี้ยงของข้ามา
สามหนุ่มแสนดีใจกระไรนัก
ไหนให้สัจจะมาซิจะฟังลอง

พวกข้าขอรักน้องนางจนตายจาก
แม้ผู้ชายใดไม่ทำตามสัญญา
พระได้ฟังคำสัญญาตบมือผาง
มาเลือกคู่คนละหนึ่งอย่าให้เกิน

สังขารข้าอย่าแยแ่แก่ลูกเอ๋ย
ไซ้ไม่รักแต่จำให้เขาไป
สามสาวได้ฟังสิทธากล่าว
เขาจะเลี้ยงเราจริงหรือผู้ชาย

ต้องจากกันจากไกลาลัยนัก
ใครจะดูแลแม่แดงลูกจากไกล
สองสาวพี่เผ้านึกน้ำตาย้อย
ลูกไม่ยอมจากไกลจากหลวงตา

หลวงตากล่าวว่าจงไปเถิด
อย่าห่วงตาห่วงแม่หมาเลยโฉมตรู
เจ้าจงปฏิบัติตนให้ดีเถิด
สามนางฟังพลางน้ำตานอง

กอดมองหมาแม่อาลัยนัก
ลูกมีกรรมวันนี้ต้องจำลา
สองหนุ่มเสนหามาอ่อนออก
สองหนุ่มกุมมือจูงดวงมาน

หนุ่มน้องจูงมือแม่บุญตริก
แม่บัวงามถึงจะอนพีก็ปอง
หลายปีผ่านไปอย่าลืมนับ
ทิ้งแม่หมาแดงไว้ให้จ่าบลิย์

นอกใจบ้างข้าจะสาปให้เป็นหมา
ไม่สัญญาข้าไม่ให้เจ้าไปครอง
กราบแทบตักสิทธาว่ามันน่าถอง
หนุ่มผู้นองกล่าวนำคำสัจจา

ความตายคือตัวพรากเสนาหา
เกิดเป็นหมารับใช้ท่านทุกชาติเทอญ
ออกมาเลยสามนางเจ้าอย่างเขิน
อย่ามัวเขินข้ายกเจ้าให้เขาไป

กระไรเลยข้าตายจะทำไฉน
ตัวข้าไซ้ไรไม่นานถึงกาลตาย
ใจผะผัวจ้องจากไกลโอ้ใจหาย
แสนเสียดายความสาวต้องสิ้นไป

หลวงตากคงไม่รักจึงผลักไซ้
แสนอาลัยใครจะตักน้ำให้หลวงตา
ส่วนน้องน้อยวอนว่าหลวงตาจำ
อีกแม่หมาแดงแท้ใครแลดู

บุญประเสริฐมารับเจ้าแล้วนะหนู
ถึงเวลาของพวกหนูมีคู่ครอง
ผลบังเกิดความดีตอบสนอง
สามพี่น้องก็มกราบจำอำลา

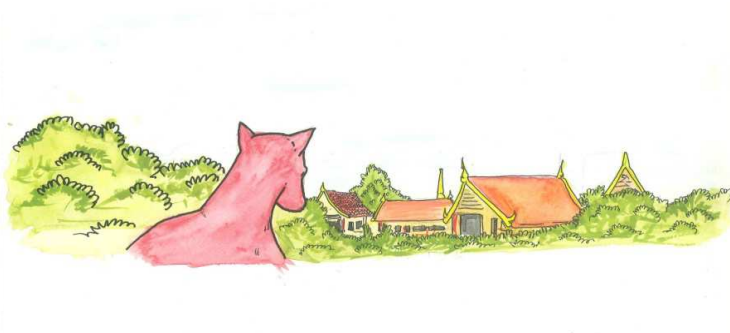
เคยฟุ่มฟักสามลูกเสนาหา
ตามคำบัญชาของอาจารย์
แม่งามยอดจงฟังพี่กล่าวขาน
สุดสงสารลูกแม่หมาน้ำตานอง

แม่บัวหยิกกระหิมย์ยอมผยอง
หมายปกป้องนวลน้องงามตั้งจันทร์
พระสิทธาท่านกลับเมืองสวรรค์
แสนโศกศัลย์โอดเดี่ยวเปลี่ยวเอกา

คิดถึงลูกสามสาวน้อยกลอยใจรัก
แม่หมอตที่พึ่งแล้วไอ้แก้วตา
เดินทางรอนแรมมาจากป่าลึก
จมูกได้กลิ่นลูกผูกดวงใจ

เจ้างามพัคตร์แม่นี้จะไปหา
สังขารแม่ชราทั้งกายใจ
เข้าเมืองมาเห็นตึกสว่างไสว
บ้านลูกคนใหญ่ไชรชองแม่อา

แวะเวียนเฝ้าแลชะเง้อลูก
ครูใหญ่เห็นสาวน้อยล่อตา
แม่หมาแดงดีใจเป็นยิ่งนัก
ลูกคงจำแม่ไม่ได้แล้วทำไงดี

เจ้าบุญปลุกเผื่อเห็นแม่แดงหมา
เดินออกมาพร้อมบุตรและสามี
เห็นลูกรักมีสุขมีศักดิ์ศรี
ให้คนใช้ไล่ตีให้ห่างไกล

แสนสงสารแม่หมาแดงน้ก
ลูกแม่จำไม่โกรธเจ้าหอรอกดวงใจ
แม่หมาแดงดมกลิ่นหาลูกรัก
คนที่สองของแม่จำได้จริง

สะอื้นกเดินก้มหน้าน้ำตาไหล
ให้อภัยเจ้าคงจำไม่ได้จริง
คงได้พักบ้านใหญ่ของลูกหญิง
คงไม่ทิ้งแม่แท่นะบังอร

ครั้งมาถึงพรันพรังใจหัวน้ไหว
ทั้งเหน็ดเหนื่อยเมื่อยหิวใจรอน ๆ
แม่หมาแดงมองหาเห็นเด็กเล็ก
หน้าละม้ายคล้ายแม่ทั้งอินทรีย์

เกรงลูกรักจำไม่ได้จิตสังหรณ์
จิตอาทรเกรงลูกจะไล่ดี
เจ้ายังเด็กหลายยายดูผ่องศรี
เจ้าใจดีโยนขนมให้ยายกิน

พัสักครู่เห็นลูกคนที่สอง
แม่ร้องเรียกหาจำไม่ได้ยิน
แข็งใจเดินต่อไปไร้จุดหมาย
ทั้งแตรร้อนอ่อนใจไม่สะเบย

เห็นเจ้ามองมาแล้วกลับหลังผิน
เจ้าโฉมฉินคงจำไม่ได้เลย
จนตลายลมจับแล้วลูกเอ๋ย
ไอ้ลูกเอ๋ยแม่จะไปทางไหนดี

เดินคิดไปจะกลับเข้าป่าลึก
เกรงน้กไม่กล้าพึ่งบารมี
ชมซานเดินเหมือนได้กลิ่นลูกรัก
ขอแวมองเพียงเห็นให้ชื่นทรวง

จิตกลัวน้กแม่บัวน้อยจะผลักหนี
กลัวโดนตีเจ็บปวดรวดร้าทรวง
กลิ่นแน้นักแม่บัวที่น่าหวง
เห็นพุ่มพวงแล้วแม่จะขอลา

ยื่นชะเง้อแลอยู่ประตูบ้าน
บุญเราน้อยไม่ได้อยู่กับลูกยา
แม่ยื่นดูเพลนไปใจชื่นน้ก
แม่เพียงรู้ลูกลูกอยู่ที่ชื่นใจครัน

อัครฐานโตใหญ่เป็นน้กหนา
แม่เป็นหมาลูกเป็นคนมันห่างกัน
ไอ้ลูกรักบุญทริกลูกสาวฉัน
กลับหลังพลันก้มหน้าน้ำตาคลอ

พลันได้ยินเสียงเรียกเจ็ย ๆ แจ้ว
เซิญแม่หมาแดงเข้าบ้านอย่าร้องร้อ

แม่มาแล้วแสนดีใจจริง ๆ หนอ
ลูกจะขอเลี้ยงแม่แทนพระองค์

วันเดือนปีผ่านไปโปรดเรือนัก
แม่บัวงามบุญทรริกฝ้า้อาดูร

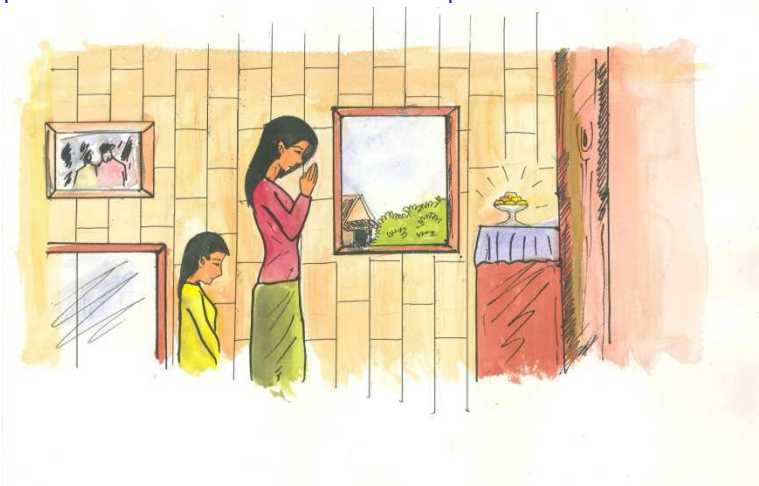
แม่หมาจ๊กหมดซีพชีวิตสุญ
แม่ชีพสุญลูกนี้แสนอาลัย

บรรจงเก็บกระดูกของแม่ไว้
ไหว้บูชาทุกค่ำเช้าตลอดไป
แล้วร้องเรียกคนใช้ให้มาหา
เปลี่ยนใส่พานแก้วไห้งดงาม

ใส่กระถายมีฝางามสดใส
คิดเปลี่ยนใหม่ใส่กระดูกแม่คงแลงาม
เจ้าจงพากระดูกแม่อย่าเหยียดหยาม
จงทำตามเราบอกจะรางวัล

สาวคนใช้จัดกระดูกใส่พานแก้ว
กระดูกหมาแม่เป็นทองผ่องอำพัน
กระดูกหมาแม่เป็นทองแล้ว
กตัญญูบุญทรริกมีทั้งกายใจ

อุ้ยตายแล้วเปลี่ยนมาจากสวรรค์
ร้องเรียกพลันนายจ่ามาดูไว
งามผ่องแผ้วทองแท้งามสดใส
กุศลใหญ่จึงบังเกิดแก่ใจมงาม

ผู้แต่ง ย่าละมัย ลีเฝ้าพันธุ์
45/64 ซอยหวมินทร์ 24 ถนนหวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม
กรุงเทพ 10240
อายุปัจจุบัน 77 ปี
โทรศัพท์ 02 374 6860
02 734 5272
มือถือส่วนตัว 080 909 4676
Email lquancha@gmail.com

ตุลาคม 2554

